

frekvensmæssige muligheder som nævnt ikke umiddelbart er til stede. Hvis TV 2's regionale programmer skal udsendes både over det nuværende sendernet og over et fremtidigt digitalt net, vil betingelsen om identisk programindhold fra alle de digitale sendere endvidere ikke være opfyldt.

Telestyrelsen skal afslutningsvis henvise til Medieudvalgets betænkning om de elektroniske medier (betænkning nr. 1300, 1995), hvor emnet er nærmest belyst i kapitel 4.9, s. 58-63.«

Jeg kan henholde mig til Telestyrelsens udtalelse.

Spm. nr. S 2285

Til miljø- og energiministeren (14/5 96) af:
Hans Christian Schmidt (V):

»Kan ministeren bekræfte, jf. samrådet i Folketingets Energipolitiske Udvalg den 28. marts 1996, at det er kommunerne som myndighed, der afgør, om træprodukter kan genanvendes eller skal sendes til affaldsforbrænding, og at told- og skatteregionerne alene forestår afgiftsopkrævningen?«

Svar (24/5 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»Kommunernes opgaver i forbindelse med bortskaffelse af affald er fastsat i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 131 af 21. marts 1993 om bortskaffelse, planlægning og registrering af affald.

Kommunalbestyrelsen har pligt til at anvise bortskaffelsesmulighed for det affald, der opstår i kommunen, og som ikke er omfattet af en kommunal indsamlingsordning.

Affald skal anvises til virksomheder eller anlæg, der modtager affald med henblik på genanvendelse, deponering eller behandling, herunder forbrænding.

Affald, der ikke kan bortskaffes i overensstemmelse med de generelle anvisninger, skal bortskaffes efter en konkret anvisning, der meddeles ved henvendelse til kommunen. Kommunen har herunder mulighed for at bestemme, at en virksomhed selv skal etablere bortskaffelsesmuligheder.

Der er pligt til at benytte de bortskaffelsesmuligheder, som kommunalbestyrelsen har anvist.

Bekendtgørelsen fastsætter endelig, at det er kommunalbestyrelsen, der afgør, om et stof eller en genstand er affald i affaldsbekendtgørelsens forstand. Denne afgørelse skal i sagens natur træffes inden for rammerne af bekendtgørelsens affaldsdefinition.

Det er således kommunerne, der afgør, om et materiale er affald, og som i givet fald anviser en bortskaffelsesmulighed.

Når et anlæg brænder affald, der er omfattet af den kommunale anvisningspligt, er det imidlertid reglerne i affaldsafgiftsloven, der er afgørende for, om der skal betales afgift eller ej.

Hovedreglen er, at forbrænding af anvisningspligtigt affald udløser registreringspligt og dermed pligt til at betale affaldsafgift. Kun halm og træflis og andet rent træaffald fra træforarbejdningsevirsomheder, der tilføres i rene, selvstændige læs, kan efter affaldsafgiftsloven brændes afgiftsfrit.

Det er i henhold til affaldsafgiftsloven de statslige told- og skattemyndigheder – og dermed i første instans told- og skatteregionerne – der træffer afgørelse om registreringspligt og afgiftspligt og herunder, om affaldstræ opfylder betingelserne for at kunne brændes, uden at der skal svares afgift.«

Spm. nr. S 2248

Til forsvarsministeren (13/5 96) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren oplyse, i hvilket omfang Forsvarets Efterretningstjeneste (FET) siden Anden Verdenskrig har registreret personer alene på grundlag af lovlig politisk virksomhed i Danmark, sådan som det nu er kommet frem, at det er sket i Norge?«

Svar (22/5 96)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Sikkerhedsmæssig registrering af personer sker i henhold til Forsvarsministeriets direktiv herfor. Direktivet baserer sig på regeringserklæringen af 30. september 1968, hvorefter registrering af danske statsborgere ikke må finde sted alene